

staaende ved, hvad Lovforslaget har, nemlig en Henvisning til den vedkommende Lovgivning af 9de Februar 1820. Det Høieste, man i denne Henseende kunde gaae til, vilde være, naar der var begjært veelt Afstemning, da at vedtage den første Deel af dette Forslag; jeg seer ikke, at der da kunde være Noget veien for at vedtage den første Sætning, idet der i § 5 er henviist til, at den samme Straf gjælder for Forpagtninger paa 50 Aar, som ovenfor i § 2 er bestemt for Fæsterne. Men jeg finder ikke dette nødvendigt; thi deri, at der i denne Paragraph er nævnt den Bestemmelse, som handler om Fæste af Bøndergaarde, ligger al den Henvisning, som kunde opnaaes ved at nævne § 5. Det er ganske vist af de Vædringsforslag, hvis Vedtagelse ikke gjøre nogen stor Skade, men det forekommer mig, at det ikke vil være til fjerneste Gavn, og at det vilde være en Mlet paa Lovens Redaction, hvis Thinget vilde bestemme sig til at vedtage det. Jeg vil altsaa fraraade det. — Mod Forslaget under Nr. 18 har jeg ikke Noget at erindre.

Winther: Da den ærede Minister i det Hele taget er gaaet ind paa at vilde tilraade nogle Vædringer, stiller Sagen sig væsentligt anderledes for mig, end den har gjort fra Først af, idet det, der har ledet mig til at være imod Vædringsforslagene, var den Omstændighed, at vi vilde være sikke paa, at vi fik Loven ud, selv om den ikke blev saa god, som jeg i det Hele taget kunde ønske den. Nu vil jeg gjerne indrømme, at nogle af de Forslag, som ere blevne anbefalede, kunne indeholde Fortrin; men det forekommer mig dog ikke, at disse ere saa store, at det er værdt at vedtage Forslagene, naar vi ikke ere visse paa, at Loven gaaer igjennem, hvis de blive vedtagne. Nu kunne vel de ærede Ministre give Garanti for, at de ikke ville gjøre Vanskeligheder; men det forekommer mig dog, at vi ikke have Garanti for, at Loven kommer ud, idet Landstinget jo kan stille sig saaledes, og da Loven netop er bleven til, som den ærede Minister har oplyst, ved et Compromis, saa forekommer det mig tvivlsomt, hvorvidt det vil være rigtigt at gaae ind paa nogen-

sommelst Vædring, især da Sessjonen er saa langt fremskreden. Ministeren modsætter sig de Forslag, som der er Noget ved, det vil sige de Forslag, som jeg og de, der dele mine Anskuelser, lægge Vægt paa. Det derimod, som Ministeren indrømmer, at han vil støtte, er Noget, som maaffee kan være en lille Smule Forbedring, men som jeg dog ikke anseer for en saa væsentlig Forbedring, at det derfor er værd for mig at risikere Lovens Udførelse i det Hele taget. Jeg maa derfor tilstaae, at, dersom de Mænd, der i det Hele taget have ført an i denne Sag, skulde tiltræde den samme Anskuelse, som jeg her har — og det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand for Svendborg 3die Valgkreds (S. N. Hansen) i et tidligere Foredrag yttrede, at han helst saa Loven vedtagen uforandret, saafremt Tilstemning efter Ministerens Udtalelser maatte komme frem — og hvis det ærede Medlem skulde gaae i samme Retning som jeg, saa vil jeg stemme mod alle Vædringsforslagene. Men skulde der blive iagttaget Tausked fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds, saa vil jeg derimod antage, at den, der tier, samtykker, og at han altsaa rimeligvis maa antage, at der ingen Fare er ved at lade Loven gaae tilbage til Landstinget. Under disse Omstændigheder vil jeg i saa Henseende følge ham.

N. Andersen: Det Vædringsforslag, som mine Medforslagsstillere og jeg have stillet under Nr. 5, tillægger jeg ganske vist ikke ringe Betydning, men jeg tillægger det ikke fuldt saa stor Betydning som det, vi have stillet under Nr. 3. Det, som omtales under Nr. 5, vil kun i ganske enkelte Tilfælde kunne komme til Anvendelse; det er kun meget undtagelsesvis, at det Tilfælde vil indtræffe, at Forpagteren af en saadan Gaard kunde ønske at overlade den til Fremmede, og derfor da den høitærede Minister saa bestemt modsætter sig dette Forslag, saa ville vi ikke fastholde det, og jeg tager da paa mine Medforslagsstilleres og egne Vegne Forslaget under Nr. 5 tilbage.

Den fungerende Formand: For-